

ה"ת 4216/04/15 - סמי דהן (עציר) נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בירושלים

ה"ת 4216-04-15 דהן(עציר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת ג'ויה סקפה שפירא
המבקש	סמי דהן (עציר)
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

ב"כ המבקש: עו"ד מיכאל עירוני

ב"כ המשיבה: עו"ד חיים מדר

החלטה

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 3.2.15 רכש המבקש, שהיה יחד עם אשתו, סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל 191.15 גרם, ונסע ברכב עם הסם על כביש 38. עוד מיוחס למבקש כי כאשר נעצר על ידי שוטר במהלך הנסיעה, זרק את הסם לעבר אשתו והיא הכניסה אותו לתחתוניה.

2. במהלך חקירת המשטרה, עם מעצרו של המבקש, נתפס הרכב שבו נהג מסוג סקודה superb מ.ר. 76-590-16 (להלן: "הרכב").

3. לפני בקשה מטעם המבקש להחזרת הרכב שנתפס לידיה של בתו.

4. ביום 6.5.15 הגישה המשיבה במסגרת התיק העיקרי, בקשה לתיקון כתב האישום יחד עם כתב אישום מתוקן. על פי האמור בבקשה, התיקון המבוקש בא לביטול הן בתיאור העובדות, ובפרט בבקשת החילוט המופיעה בשולי כתב האישום, במסגרתה הודיעה המשיבה, כי בכוונתה לבקש בתום ההליך את חילוט הרכב. טרם ניתנה החלטה בבקשה זו, ומשכך אין מקום להתייחס לכתב האישום המתוקן. דא עקא שיש לתת את הדעת על כך שבקשת החילוט הופיעה כבר בכתב האישום המקורי שנסרק לתיק בית המשפט ביום 10.2.15.

5. מתוך חומר החקירה שהוגש לעיוני עולות ראיות לכאורה לכך שהמבקש עשה שימוש ברכב לצורך רכישת הסמים, דהיינו נסע עם הרכב למקום בו פגש במוכר, ולאחר ביצוע העסקה החזיק את הסם ברכב עד למעצרו על ידי השוטר. דומה כי אין מחלוקת על עובדות אלה, אשר עולות גם מדו"חות הפעולה של השוטרים וגם מהודעת המבקש עצמו.
6. צודק ב"כ המבקש בטענתו, לפיה חילוט רכב של מי שקנה סמים אינו הליך שגרתי, גם אם הרכב שימש לביצוע העבירה של רכישת הסמים. דא עקא שבמקרה דנן, הרכב שימש לכאורה לצורך החזקת סמים בכמות משמעותית, המקימה חזקה שהסם שנרכש אינו לצריכה עצמית. בשלב זה, אין בחומר הראיות שהוגש לי כדי לסתור טענה זו, ובכך שונה המקרה דנן ממקרים אחרים המתייחסים למי שקנה סמים לצריכתו העצמית ועשה, לצורך כך, שימוש ברכב.
7. יש לבחון האם הרכב מצוי בבעלותו של המבקש, כטענת המשיבה, או שמא הרכב בבעלותו של המבקש, כפי שנטען בבקשה. אם ימצא כי הרכב בבעלות הבת, כי אז יש להחזירו ללא תנאי, שכן גם המשיבה אינה חולקת על כך שבתו של המבקש אינה צד לביצוע העבירה ולא ידעה כי הרכב צפוי לשמש לצורך ביצוע עבירה.
8. הבעלות ברכב רשומה על שם נעמה בן לולו, נכדתו של המבקשת. זכ"ד של השוטר שחר איס מיום 8.2.15 מתעד שיחה שנערכה עמה, בה טענה נעמה בן- לולו בפני השוטר כי אמה, קרולין, ביקשה ממנה לרשום את הרכב על שמה, ואין היא יודעת מדוע, ומכל מקום, לה עצמה אין עדיין כלל רישיון נהיגה.
9. בתו של המבקש, קרולין בן לולו, מסרה הודעה במשטרה בה טענה כי קנתה את הרכב בכספי הלוואה שנטלה מן הבנק, וביקשה מבתה להירשם כבעלת הרכב, עקב חובות שצברה, ואשר חששה כי יהיה בהם כדי לסכן את המשך החזקתה ובעלותה ברכב. לדבריה, לא קנתה את הרכב ישירות מן המוכר, אלא ביצעה את העסקה באמצעות אביה, המבקש, ממוכר שאינו מוכר לה אישית. קרולין בן לולו הוסיפה, כי מעולם לא נהגה ברכב מאחר וטרם חידשה את רישיון הנהיגה שלה, וכי אם היא צריכה להגיע למקום כלשהו, אביה או אדם אחר ששמו שמעון אלחייני מסיעים אותה.
10. המבקש עצמו טען בהודעתו כי הרכב שייך לנכדתו, אשר קנתה את הרכב עבור אמה, בתו של המבקש, על מנת שיעמוד לרשותה לצורך הסעת הילדים לבתי הספר ולגן, וכי גם הוא עושה שימוש ברכב, אשר נמצא לעיתים אצלו ולעיתים אצל בתו. לדבריו, יום לפני מעצרו נסע עם אשתו וילדיו לשוק רמלה, ולאחר מכן הרכב נשאר אצלו.
11. אשתו של המבקש, מוניק דהן, טענה בהודעתה כי הרכב שייך לנכדתה, נעמה, ומי שעושה בו שימוש הוא בתה, קרולין, ובעלה, המבקש. לדבריה הרכב נמצא ברשותם מזה כחודש ימים עובר למעצר אך מדי פעם גם בתה משתמשת בו.
12. הגרסאות שמסרו ארבעת הנוגעים לעניין, המבקש, אשתו, בתו ונכדתו, אינן עולות בקנה אחד זו עם זו, הן ביחס

לשאלת מטרת רכישת הרכב, הן ביחס לפרק הזמן שבו היה מצוי בידי המבקש עובר למעצר, ובפרט בשאלה האם בתו של המבקש עושה שימוש ברכב. סתירות אלה, בצירוף העובדה כי בשעת ביצוע העבירה היה הרכב בחזקתו של המבקש, וכי מי שמביע עניין ברכב ונקט בהליכים לשחרורו הוא המבקש ולא בתו או נכדתו, יש בהן כדי להקים תשתית ראייתית מספקת לשלב זה, לכך שהרכב שייך למבקש, הגם שרשום על שמה של נכדתו. כאן המקום להעיר, שכידוע, רישום כלי רכב אינו קונסטיטוטיווי, ובמקרה דנן, אף המבקש עצמו אינו חולק על כך שרישום הבעלות על הרכב אינו משקף את המציאות.

13. משנמצא כי המבקש הוא לכאורה בעל הרכב, וכי עשה שימוש ברכב לצורך ביצוע עבירה, קמה עילה לתפיסתו של הרכב ולהמשך החזקתו, שתכליתן להבטיח את אפשרות חילוט הרכב בתום ההליך, אם וכאשר יורשע המבקש בביצוע העבירות המיוחסות לו.

14. דא עקא שאף במקרה זה יש לבחון האם ניתן לקיים את תכלית התפיסה באמצעים שפגיעתם בזכות הקניין פחותה. אני סבורה כי ניתן להורות על שחרור הרכב בתנאים הכוללים ערבויות כספיות שיבטיחו את האפשרות לחלט את הרכב בתום ההליך, ועל גובה הערבויות הכספיות להלוך תכלית זו, בהתאם לשוויון של הרכב (ראו בש"פ 342/06 **חברת לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו)).

ב"כ המבקש טען במהלך הדיון כי שווי הרכב כ- 30,000 ₪, וטענה זו לא נסתרה על ידי המשיבה.

15. לנוכח האמור לעיל אני מורה על שחרור הרכב לידי המבקש אם יתקיימו התנאים הבאים:

- א. המבקש יפקיד סכום של 12,000 ₪ או יפקיד ערבות בנקאית בסכום זה.
- ב. המבקש ונכדתו יחתמו כל אחד על התחייבות עצמית שלא לבצע כל עסקה ברכב. כל התחייבות על סך 18,000 ₪.
- ג. רישום שעבוד לטובת המדינה על הרכב אצל רשם המשכונות.
- ד. רכישת פוליסת ביטוח מקיף לרכב למשך שנה לטובת המדינה. הפוליסה תחודש מדי שנה עד לתום ההליך הפלילי.

16. החלטה זו ניתנת בהעדרם של הצדדים. ביצוע ההחלטה יעוכב עד ליום 17.5.15 בשעה 12:00.

17. זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ' אייר תשע"ה, 09 מאי 2015, בהעדר הצדדים.

